

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 10 лютого 1983 року

№ 18 (3214).

Ціна 2 коп.

Робочій хвилині-суворий лік!

НА СВОЇХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ЗБОРАХ СПІЛЧАНІ ОБГОВОРЮЮТЬ ПИТАННЯ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ.

ПРАЦЮВАТИ НА СОВІСТЬ

Нині у всіх виробничих підрозділах нашого колгоспу проходить жваве обговорення ініціативи колективу Побузького мікрорайону імені 60-річчя СРСР, котрий, підтримавши почин москвичів, вирішив трудитися під девізом «Честь і слава — по праці!».

У нашому господарстві трудиться понад 60 молодих виробників. Серед них — 28 комсомольців і 10 молодих комуністів. Добрий приклад у роботі подає своїм колегам механізатор, групкомсорт тракторної бригади № 1 Леонід Трохимов. Сумлінним трактористом зарекомендував себе член комітету комсомолу Іван Череди́й. Юнакові торік за старанність довірили нового трактора. Доброго слова заслуговує й молодий механізатор Віктор Кузьменко, котрий уже третій рік після служби в армії працює за кермом трактора.

Проте не всі трудяться на совість. У нашій комсомольській організації відбулися комсомольські збори з порядком денним: «Про підтримку ініціативи москвичів по

зміцненню трудової дисципліни на кожному робочому місці». У своїх виступах комсомольці засудили вчинки молодих виробників, котрі схильні до порушень трудової дисципліни, розпорядку робочого дня. Так, члена ЗЛКСМ Миколу Фалюка в робочий час можна побачити напідпитку. Не відвідує жодної з комсомольських зборів. Порушують Статут ВЛКСМ комсомольці Микола Фурко і Ольга Ключко. Вони також не ходять на комсомольські збори, несвоєчасно сплачують членські внески. Комсомольці на зборах одноголосно прийняли рішення: обговорити поведінку названих товаришів на засіданні комітету ЛКСМУ.

Нині рільники та тваринники господарства, підтримавши ініціативу москвичів та побужців, розгорнули боротьбу з безгосподарністю, оксамілюванням, порушеннями трудової дисципліни. І в перших лавах цього руху йдуть комсомольці.

А. ДАМЧЕНКО,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Калініна,
Олександрійський район.

ДІЄВІСТЬ

У громадський штаб огляду «Робочій хвилині — суворий лік» секретар Помічниківського вузлового комітету комсомолу Віталій ШМАКОВ повідомив:

Критику, якій було піддано молодих дозорців завізничного вузла у матеріалі «Прожектористи» дрімать (номер газети за 1 лютого ц. р.), визнано правильною. Вживаємо заходів для активізації діяльності штабів «КП». Зокрема, цього тижня почато рейд-огляд по раціональному використанню робочого часу, яким охоплено всі підприємства вузла.

Відбулося спільне засідання комітету комсомолу та штабу «КП» основного локомотивного

депо. На ньому було заслухано комсомольців М. Сидяцького та О. Малу, котрі допустили порушення трудової дисципліни. Їх попереджено.

У комсомольській організації вагонного депо, з якої вибули секретар комітету та начальник штабу «КП», проведено довибори. Тут відбулися збори, на яких спільно розглянули стан трудової дисципліни. Це ж питання було винесено на заняття школи комсомольського політнавчання.

ШКОЛА ХЛІБОРОБСЬКОГО ГАРТУ

Комсомольцям Валерію Титаренку і Володимир Трохименку, що живуть у селі Кам'яні Новоміргородського району, працюють у тракторній бригаді колгоспу імені Чапаєва, виповнилося по 18. Уже рік вони повноправні члени колективу. Трудяться механізатори завзято, старанно, з комсомольським воєнником.

У невеличкому залі зібралися усі механізатори. Тут же голова колгоспу Андрій Васильович Поліщук, секретар парткому Іван Григорович Поповиченко, бригадир тракторної Віталій Григорович Титаренко, секретар партгруппи бригади Василь Петрович Сажай. Відбулися збори по обговоренню і роз'ясненню завдань, поставлених листопадним (1982 р.) пленумом ЦК КПРС, у промові на цьому Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова.

Того дня у колективі тракторної бригади йшло про те, як підвищити ефективність роботи, як позбутися прогулів і запізнь. З дисципліни починається

все — врожай, надрі, добробут...

Тоді ж на зборах зародилася думка: звернутися до всіх механізаторів району із закликом вчасно і високоякісно підготувати всю сільськогосподарську техніку до польових робіт 1983 року, підвищити трудову дисципліну в колективах тракторних бригад Бюро райкому Компартії України схвалило ініціативу трудівників Кам'янки.

Створили й бригаду ради по контролю за трудовою дисципліною, вирішили прогульників позбавляти класності, додатковою оплати, переводити на нижчеоплачувану роботу. Серйозна тоді відбулася

розмова. І ось чимало добрих змін сталося в колективі механізаторів. Немає порушень трудової, виробничої дисципліни.

За зверненням, за словом пішло діло. Дві зашки ремонтників почали ремонт. У зобов'язанні було записано — до 30 грудня поставити на лінійку готовності всю посівну і ґрунтообробну техніку.

І в строк колгоспники доповіли, що сівалки, культиватори, борони — на лінійці готовності!

Колгоспна стінгітка розповіла про цю трудову перемогу. Про її творців ковалів Івана Михайловича Блана, Андрія Кириловича Самборського, про елєсєра Миколу Степановича Попова та інших.

Згідно графіка ремонтують і трактори. Коли ви заїжджаєте, для чого та робота, досвідчений механізатор відповість коротко:

— Щоб весною не стояти в полі...

Бригада зобов'язувалася до 1 січня відремонтувати 9 тракторів, полагоджено 10. З оцінкою «відмінно». Завершують і ремонт комбайнів. У чому секрет успіху?

— У таких випадках кажуть про додаткові резерви, старанність, майстерність людей, говорить бригадир тракторної бригади В. Г. Титаренко. Усе це є й у нас. Але раніше ми не на повну силу використовували найголоніший резерв — дисциплінованих працівників ми вважаємо не того, хто просто знаходився на робочому місці «від дзвінка й до дзвінка», а того, хто ще й виконав чи перевиконав денне завдання, працював високоякісно.

До нас підходить молодий механізатор.

— Це ж мій брат Валерій, — говорить бригадир. — Разом із Володимиром Трохименком ремонтує машину. Працюють добре.

Розуміють, що зі справною можна будь-які роботи виконувати. А вони ж молоді і хліборобську честь шанують. Так, для них, молодих, тракторна бригада — добра школа... Бо тут є міцна робоча дисципліна, вміння і бажання працювати на повну силу.

М. ОЛЕКСАНДРОВИЧ,

с. Кам'янка,
Новоміргородський район.

Ми — інтернаціоналісти

ПОРТФЕЛЬ ДЛЯ АФГАНСЬКОГО ДРУГА

8 лютого у твоєму шкільному календарі позначено як День юного героя-антифашиста. Його відзначають широко і різноманітно — мітинги, конкурси політичного плакату і пісні, розширені засідання КІДів, урочисті лінійки і збори дружин...

У Кіровоградському Паладі Понерів і школярів імені В. І. Леніна, приміром, представники кращих піонерських дружин і загонів міста провели мітинг, на якому підбили підсумки обласної піонерської акції «Подарунок для друга».

... Дружними оплесками, плакатами «Нам потрібен

мир!», «Ми — за мир на планеті», «Ні — війні, ні — ядерній зброї!», «За щастя на планеті Земля» зустрічають юні ленінці гостей — секретаря обкому комсомолу Н. Ангелуца, секретаря міського комітету комсомолу Н. Гарбу, працівників Ленінського і Кіровського райкомів ЛКСМУ України, другокурсників Кіровоградського інституту сільгоспмашинобудування, Саїда Джавіда і Саїда Алі Хусейна, що приїхали на навчання з Афганістану.

Про те, як народився почин щороку 8 лютого відзначати День юного героя-антифашиста, як усі

школярі Кіровоградщини беруть активну участь у Всесоюзній кампанії «Юність звинувачує імперіалізм», якого широкого розмаху набула акція «Подарунок для друга», розповіла секретар обкому комсомолу Н. Ангелуца.

Про свій внесок у справу зміцнення миру повідомили президенти клубів інтернаціональної дружби СШ №№ 11, 14, 32 Таня Страшна, Ольга Чалоза, Анжела Гуріна.

Коли почав говорити представник героїчного афганського народу Саїд Джавід, присутні завили. Всім було цікаво знати про життя своїх ровес-

ників з Афганістану. Раділи їхнім успіхам у навчанні, серйознішали, слухали про криваві розправи бандитів і над малими, і над старими. Саїд Джавід широко подякував за посилки, котрі відправили школярі його юним співвітчизникам. Чого тільки не було в тих ящиках! Олівці і портфелі, зошити і книжки, саморобні іграшки тощо... І зібралось всього цього багатства аж два повнісінькі грузовики!

Закінчився мітинг виконанням пісні «Хай завжди буде сонце», яку співали всі.

Т. СТОРОЖУК.
Фото В. ГРИБА.

Ми — за мир

Комсомолец Володимир ТКАЧЕНКО — дояр колгоспу імені Держинського Компаніївського району — і змилу добувається високих надой, одержує щодоби від кожної корови до десяти кілограмів молока.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

ЦЕ НАШ ВНЕСОК

У Молодіжненській середній школі проводився конкурс політичного плаката. У ньому взяли участь усі класні комсомольські організації і піонерські загони. Переможцями визначено 8 «А» клас за плакат «Кажуть на всій землі: миру — «так», війни — рішуче «ні», 6 «В» за плакат «Хай море галстуків червоних заслонить від пожеж війни» та 1 «А» за плакат «Геть НАТО!». Це своєрідний вклад учнів нашої школи у загальнонаціональну справу боротьби за мир на земній кулі.

Ю. КРИЖАНІВСЬКА,
Л. ШАРОВА,
юнкори.
Долинський район.

ОБГОВОРЕННЯ ВІСТАВИ

У новій виставі музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького «Гра на клавесині» за п'єсою молодого українського драматурга Ярослава Стельмаха зняті переважно молоді артисти. На сцені — молодий сучасник зі своїми принципами, переконаннями, зі своїми суперечливими поглядами на життя і людину в ньому. Обком комсомолу разом з адміністрацією театру провели минулої п'ятниці обговорення нової прем'єри кропивничан. У ньому взяли участь молоді робітники, педагоги, комсомольські працівники, журналісти, режисер-постановник, виконавці головних ролей. Глядачі і артисти дійшли спільної думки — такі зустрічі слід влаштовувати регулярно, такі розмови будуть обов'язково корисні.

В. БОНДАР.

м. Кіровоград.
(НОТАТКИ З ЦЬОГО ОБГОВОРЕННЯ ЧИТАЙТЕ В ОДНОМУ З НАСТУПНИХ НОМЕРІВ «МОЛОДОГО КОМУНАРА».)

ГОЛОСУЮ ЗА ПРОФЕСІЮ

Активно, цілеспрямовано пройшла громадсько-політична атестація у восьмому класі Гайворонської середньої школи № 2. Активно, оскільки восьмий клас один із найкращих у школі, і восьмикласникам було про що звітувати. Цілеспрямовано, бо члени атестаційної комісії провели значну профорієнтаційну роботу. Атестація, зрештою, стала цікавою бесідою про престижність професій сільського механізатора, столяра, тесляра, шофера, тваринника. Школярам розповіли про умови вступу до Гайворонського сільсько-го професійно-технічного училища № 5, навчання і змістовне дозвілля учнів закладу.

м. Гайворон.

(Наш кор.).

Конкурс «Проба пера»

Щодня пошта приносить у редакцію листи. Пишуть робітники, інженери, механізатори, школярі. А ось і знайоме прізвище. Ще кілька років тому ми його не знали. Але газета видрукувала першу замітку цього автора, потім були перша зустріч, перша розмова, і з того часу він став нашим активним громадським кореспондентом.

Співробітництво з газетою для нього прекрасна можливість поспілкуватися з молодіжною аудиторією, розповісти про те, що його хвилює. Для професійних журналістів такий контакт просто необхідний, адже без позаштатного активу життя газети неможливе.

У нас багато громадських кореспондентів. Але ми зацікавлені, щоб їх бу-

ло ще більше. І, сподіваючись, цьому сприятиме конкурс «Проба пера», оголошений ЦК ВЛКСМ разом із факультетом журналістики МДУ імені М. В. Ломоносова.

Учасниками конкурсу можуть бути молоді робітники, трудящі села, представники інших професій віком до 23 років, які бажають одержати ашшу журналістську освіту.

Для участі в конкурсі необхідно надіслати матеріали з поміткою «Проба пера» (замітки, нариси, оповідання тощо) в редакцію «Молодий комунар» і обласні молодіжні газети. Переможцями конкурсу будуть визначені найбільш здібні автори, матеріали яких публікуватимуться в пресі.

Для кваліфікованої оцінки представлених і опублікованих матеріалів створено журі.

Підсумки конкурсу підбиваються щорічно до Дня преси. Найбільш здібним авторам буде дана рекомендація, згідно з якою ті, хто бажає вступити на факультет журналістики Московського університету імені М. В. Ломоносова, збільшують від першого етапу творчого конкурсу — представлення публікації.

Атеїзм

«НП» у цеху

Робітники цеху № 23 головного підприємства виробничого об'єднання «Дружмаш» ставили свої підписи під відозвою миру.

— Нехай знають натовські генерали, що ми думаємо про війну і про них.

— Не вони вирішують долі мільйонів, а ми, — говорили робітники.

Особлива атмосфера панувала в ці хвилини в цеху. Людське керувало високим почуттям відповідальності за справу збереження миру на землі, їх об'єднувало спільне прагнення висловити свій протест проти загрози ядерної війни.

Тому такою несподіваною здалася звістка: робітниця Надія Бобинець і Олена Русина відмовилися ставити свої підписи під відозвою миру. В цеху запала тиша. Робітники — чоловіки і жінки, літні і молоді — дивилися якось мить на дівчат із подивом, не розуміючи. Потім заговорили всі — з обуренням.

— Та для них нема нічого святого!

— Гріш ціна їхній вірі! ...В колектив дружмашівців Надія прийшла неповнолітньою.

— Ми закріпили за нею наставника, навчили професії, — говорить слюсар-складальник цеху № 23 Олександр Федоріан Шегольов. — Неадекватна діяльність працювала вже самостійно. За традицією, що склалася в колективі, її посвятили в робітники, вручили цінний подарунок, сердечно поздоровили з повноліттям.

Олена прийшла вже 18-річною. Робітничка біографія дівчат почалася, як і тисяч їхніх ровесників, котрі успішно трудяться на заводі, беруть активну участь у громадському житті, змістовно відпочивають. Олена ж! Надія активністкою не відзначалася, трималася якось особно в цеху. Незабаром стало відомо: вони члени секти так званих «свідків Єгови».

Ні, робітники не відвернулися від дівчат. Навпаки, їх оточили ще більшою увагою. Ненав'язливо, по-товариському роз'яснювали хибність їхнього вірування, безглуздість очікування Армагеддону, в якому нібито віцільють лише члени секти «свідків Єгови». Щиро хотіли допомогти їм прозріти. Адже було зрозуміло, що дівчата дивно навані у своєму віруванні. Так, наприклад,

Надя зовсім по-дитячому запевняла, що вона вірить при ядерному вибуху. «Бог не допустить, щоб я була в тому місці, де впаде бомба...»

Людмила Христенко, бригадир слюсарів-складальників, говорить:

— З дівчатами я не раз розмовляла, переконувала їх в антигуманній суті єговиської віри. Але дівчата залишалися на своїх хибних позиціях. І засвідчили вірності суті свого вірування.

Проводяючи біблійне «не убий», єговісти відмовляються від боротьби за мир. І не тільки відмовляються, а й чекають Армагеддону, тобто всесвітньої війни.

Олена і Надія подали заяви з проханням виключити їх із членів профспілки. І вже відверто протиставили себе колективу.

Колектив цеху обурився. В грудні минулого року зібралися загальні збори, на які прийшло понад 300 чоловік.

— Ми назвали вас професії, вважали своїми товаришами по праці, а ви розтоптали наше довіря — з образою говорила слюсар-складальник В. К. Політасова.

— Молодь різко засуджує дії сектантів, а саме їх ворожими нашому народові, нашому суспільному ладу. Ми за мирне небо, а не за «рай» у п'ялій мороці, — сказав майстер цеху В. Я. Герман.

Ніби роздумувала зголосо слюсар-складальник О. Ф. Шегольов:

— Коли фашистські заїри прийшли на нашу землю, мені було вісім років. Та я на все життя запам'ятала пожежі, розстріли, катування, які довелося побачити. У мене є діти, онуки. Хіба можна, простота радянська жінка, бути осторонь великої справи захисту миру? Вибачити помилку єговістам, які прагнуть війни, пожеж? ...Надія й Олена з викликом дивилися на колектив, у якому працюють, тим образливіше було за них, дволиких і нещирих. Куди заведе їх фанатичне вірування, що дасть вони? Ім! Духовна каліцтва лицелі мірство — і нічого більше. Але віряться, що не тягання Армагеддону, в якому нібито віцільють лише члени секти «свідків Єгови». Щиро хотіли допомогти їм прозріти. Адже було зрозуміло, що дівчата дивно навані у своєму віруванні. Так, наприклад,

А. КЛИМЧУК.

м. Кіровоград.

НАЙСКЛАДНІШЕ ЗАВДАННЯ

Узага: підліток!

складеться доля підлітка, значною мірою залежить від них, від їхнього авторитетного слова.

«Де криється корінь зла?» — щоразу запитує кожен з них самого себе. І в більшості випадків, як і сьогодні, дає відповідь: у всьому винні батьки. Насамперед батьки. Їхня роль домінуюча у фізичному, трудовому, моральному, естетичному вихованні своїх дітей. А вже потім школа, трудовий колектив, громадськість...

Мало визначити лише причину хибного вчинку. Перед комісією стоїть важливіше завдання — локалізувати те, що сприяє випадкам правопорушень серед підлітків.

Першим до кабінету запросили учня 10 класу Пантасівської середньої школи № 16 Володимира Волошина. З ним класний керівник і батько.

Що привело юнака на засідання комісії? Він жорстоко побив свого однокласника Віктора Сидорчука за те, що той розпускав злі плітки про десятикласницю-подружку.

Як розцінити цей вчинок? З одного боку ніби й порив джентльменства: став на захист гідності дівчини. А з іншого — сліпа жорстокість, від якої пригупили людські почуття. Віктор постраждав.

Вчинок обох комсомольців розглядався на комсомольських зборах, на засіданні комітету комсомолу школи. Але замість того, щоб принципово осудити, суворо покарати винуватців, їх мало не погла-

дили по голівці. Тому комісія в справах неповнолітніх одностайно винесла рішення: комітету комсомолу Пантасівської середньої школи № 16 переглянути випадок правопорушення Володимира Волошина і поведінку, негідну комсомольця, Віктора Сидорчука, батьків оштрафувати.

У відвертій розмові Володимир щиро розкався у сподіваному, дає слово виправитись і мати зразкову поведінку. Він тільки тут зрозумів, що вчинив згріхачу. Адже якби прийняв Віктора вибачитись перед дізчиною при своїх же однокласниках, друзях, то для нього це було б справжнім уроком на все життя.

Статистика підтверджує, що одна з основних причин правопорушень серед неповнолітніх — бездоглядність. Тому часто антигромадські вчинки скоюють учні профтехучилищ. Потрапляють вони справді у бездоглядне становище: батьки не мають змоги належним чином контролювати дітей, а з боку нових вихователів, педагогів професійно-технічних закладів, підлітки не завжди знаходять надійного наставника, який вказав би правильну стежку в житті.

Сергій Тарусин — учень Олександрійського міського профтехучилища № 7, який прибув разом з батьком і майстром виробничого навчання групи електрогазозварників, не стояв би зараз перед членами комісії, коли б визнав принциповість і відповідальність до себе й до своїх товаришів. Уночі, 20 жовтня минулого року, неповнолітній Олег Любченко Володимир Гіленко й Іван Крайніков обікрали магазин № 44 «Культурари», що в Південному мікрорайоні міста. Частину краденого державного майна злодії приховали біля річки. А наступного дня зустріли Сергія, роз-

повіли йому про свої «пригоди» і попросили допомогти перенести крадені речі. І він допоміг. Таким чином теж став учасником злочину і підлягає покаранню народним судом. Лише враховуючи, що таке трапилося з Сергієм уперше, органи прокуратури його справу передали до комісії в справах неповнолітніх.

Після зізнання Сергія запитали:

— Ти комсомолец?

— Ні.

А майстер групи В. І. Цюрупа пояснив:

— На першому курсі до вступу в комсомол ми рекомендували з групи лише п'ятьох учнів, найактивніших, які добре навчаються, дисципліновані.

Що ж, майстер групи має рацію. Не місце в комсомолі таким, як Сергій. Це завдання треба за-служити.

Чому не відмовив товаришам допомогти перенести крадене, не обурився їхнім злочином? — цікавляться члени комісії.

Мовчання, невизнана спроба виправдись, збачитись. А відповідь мала б бути короткою: не вистачило тоді Сергієві хоробрості, а нині — сорому зізнатись, що блягузнав відступив перед величчям совісті.

Правопорушника покарано. Але хочеться ще раз нагадати батькам слова видатного педагога нашого земляка, Героя Соціалістичної Праці В. О. Сухомлинського: «Якщо б у вас відповідальна і складна, творча робота була на виробництві, знайте, що дома вас чекає ще відповідальніша, ще складніша, ще тонша робота — виховання людини. Всюди вас можна замінити іншим робітником... Але справжнього батька не замінить ніхто!»

К. ПОВЕЛЬКО,
працівник міськрайонної газети «Ленінський прапор».

Невигадані історії

ВІДЕРЕЧКО

Невеличке дитяче відречко з намальованим червоним яблуком було у господарстві маленької Маринки. Що тільки не транспортувало воно — полуниці, порічки, вишні, груші, цукерки, пачиво, пісок, навіть ляльку Лесю, що ніяк не вміщалась у ньому. Та про таке його призначення ніхто й не гадав.

... Навесні на поперечній балці у хліві, де живе корова Лиска, ластівки змостили гніздо. Згодом у ньому з'явилися і пташенята. Маринці дуже хотілось дістати хоч одне ластів'я. Принесла стільчик — не дістала. Залізна драбина виявилась занадтою. Тоді взяла граблі та й завила гніздо додолу.

Що тут зчинилося на подвір'ї! Запищали пташенята, від ластівки зачорніло все навкруги. Лека на гнізді перестала клекотати, стривожено поглядаючи вниз.

У хліві прибігли мати й брат, прийшов батько, придбав дід Василь. Мати з докором мовила:

— Що ж ти наробила? Вони ж тепер загинуть!

Брат, школяр, котрий дуже любив Маринку, цього разу зневажливо процідив:

— Ти більш нічого не могла придумати!

Батько хотів прибити гніздо до балки, але воно розламалося навіпіл. Виручив дід:

— Ану, внучко, принеси своє відречко.

У відречко з червоним намальованим яблуком намостили сіна, зверну обережно шматочок до шматочка покладали гніздо, а в нього й ластів'ят. Почепили дужкою на гвіздок у балці...

Переполох скінчився. Ластівки розлетілись. Лека звично заклекотів на гнізді. Мати й батько пташенят, як і раніше, носили своїй дівчорі сіялку живильності, а малі наче нічого й не трапилося, ковтали все і росли. Настав день, коли й вони злетіли спершу на дріт, а потім у синю далечину, де сонце і вітри...

Відречко ж так і лишилось у хліві біля Лиски, чекаючи наступної весни і своїх галасливих квартирантів.

УМОВА

ЗБЕРЕЖЕНА

Баба Ярина — і завідувач, і зоотехнік, і обліковець, і сторож, і птахарка на фермі. Курей небагато — півтори тисячі. Пташник на пагорбі, в колгоспному саду, а в ярку протікає невеличка притока річки Висі. Взимку тут як у казці: засніжені яблуні і груші, розлогі горіхи. Тиша...

Сюди й топче щодня стежку баба Ярина. А того разу вона не йшла, а бігла — кури галасували, наче їх різав хто. Відчинила двері і замерла — у кутку сидів здоровенний лис. На вночі, не адосвіта — серед білого дня забрався на ферму. Бабу аж залясло від обурення й гніву:

— Ах ти ж розбійник! Як же кожну курочку, за кожне яєчко заїмає! Ану геть заїди, щоб і духу твого не було!

Вхопила мітлу, але лис і сам вийшов за поріг і сія на снігу. Аж тепер, на сон-

КІТ ВЗУВАЄ ЧОБОТИ

Пригода

Над Синюхою вечоріло. Поодинокі рибалки напологливо очікували свою удачу. Михайло Гнатолич не зводив очей із поплавців. І раптом на воді, у променях призахідного сонця, рибалка помітив, як до берега наближається якась химерна істота. Видра? Не видра! На ондатру теж не схоже! Хто ж це може бути? А придивившись, чоловік ледь не скрикнув від несподіванки. З боку села Свердловського, річку перепливав собака, а зверху на ньому сидів кіт.

— Чия ж це живаність? — запитав хтось із вражених рибалок.

— Здається, Василя Карповича, — відказав Михайло Гнатолич. — Тільки одного не візьму атакі: як ці тварини на тому боці опинилися?

А було це так. Близько Карпович рік тому віддав заміж дочку Марійку за хлопця із Свердловського. Молодята жили недалеко хату. Коли Марійка з чоловіком господарем у батьків, то поспрохала на заведення домашнього господарства виділити кіот і собаку. Тоді газети тварин човном через річку в інше село. Вони ж ніяк не могли пристосуватися до нових умов, нудували за домового. І коли аперше Рябка відв'язали з ланцюга на прогулянку, то він вирішив чкурнути назад до колишніх господарів.

Випадків, коли свійські тварини за якимось даним природою чуттям через далекі відстані знаходять своїх господарів, трапляється чимало. Про один із них мені недавно розповів приятель, кіровоградець П. П. Фролов. Якісь із

дружиною і сином під надією вони вибралися в гості до матері в село за двадцять кілометрів від обласного центру. З собою взяли kota сибірської породи, з яким майже не розлучався п'ятирічний Юрко. А коли поверталися додому, кіт десь зник.

Минув місяць. Кіт так і не дочекався своїх господарів. І тоді він помандрував до Кіровограда. Яким чином і з якими пригодами добрався він додому, важко сказати, але судячи з напівобідраної шерсті та худого вигляду, подорож у Мурчика пройшла з серйозними випробуваннями.

Тепер нам відомо, у яких випадках кіт перед мандрівкою взуває чарівні чоботи.

І. НОВОСІЛЬСЬКИЙ.
Новоархангельський район.

СОБАЧА

ДРУЖБА

І НЕНАВИСТЬ

Собака Босий справді босий. У нього на всіх чотирьох лапках білі плямки, наче шкарпетки. Він веселий, дзвінко гавкає, дружить з котями, з курми, з великим білим півнем.

І страшенно не любить Бема — руде сусідське щеня, що вільно ходить по двір'ях, городи, безцеремонно добирастся аж до ланцюжка Босого. Коли б не той ланцюжок, Босий, здається, проковтнув би Бема, так він лютує, забачивши малого сусіда.

Тієї зими насипало снігу, адарили люті морози, що й не пам'ятають таких ступівки. Одного ранку господар, вийшовши з хати, побачив, що Босий якось підозріло тупцює біля своєї будки. Раніше, бувало, у негоду його й калачем не виманиш із теплого кубла.

— Ти чого мерзнеш на морозі?!

Господар зиркнув у будку і сплеснув руками: там спав Бем!

Наступного дня історія повторилась.

Господар пішов до су-

сіда:

— Карпо! Тобі тепло?

— Слава богу, маю й вугілля і дрова.

— А Бемові? Будуй будку йому. Через нього мій Босий замерзає!..

Сусіди вдово підганяли стовпчики, пиляли дошки, вкривали верх шифером. Будка вийшла затишною, теплою, без протягів. Вона сподобалась Бемові, який перестав ходити в гості до Босого. Коли ж він появлявся на горизонті, Босий знову аж захлинав від люті. Той Босий, що ратував Бема від морозів...

М. СТОЯН,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

с. Панчеве,
Новомиргородський район.

МИТЬ ПОБАЧЕННЯ

Оптика фотоапарата скоротила відстань між мною і лисцею. Ми зустрілися поглядами. Такі очі я не бачив ніколи! Вони прямо такі казкові, два жовтогогарчі вогники... Дуже обережно наводжу різкість. Вказівний палець легоенько натискає на спуск. Я добре розумію, що вдається зробити лише один знімок. Тільки клацне затвор, лисця миттю зникне.

Запам'яталося, як це в дитинстві перед колесом мого велосипеда у красивому стрибку ніби зависла пухнаста хитрунка. Мить — і тільки шелестули колоски пшениці: звір зник, залишився лише відбиток.

Ось і тепер мені навіть боязко стало: чи встигну сфотографувати. Встиг.

М. НОЖНОВ.
Фото автора.

«Ятрань» звинувачує

ШУРПА

ПО-

БРАКОНЬЕРСЬКИ

Одного недільного дня голова Андріївського мисливського колективу Світловодського району Василь Павлович Матчак впринципі влаштував полювання у Розсоховатських угоддях. Завершили мисливці з гомином псамі із села Стецівки. Бригада збиралася величезна — 14 чоловік. Вони розбилися на стрільбища та загонці і, забувши, що відстріляні картки призначені лише на хутряного звіра, почали тотальне полювання. Собаки гнали все, що тільки було живого в лісі. Незабаром вони натрапили на дев'ять косуль і стали знецілених тварин рвати на шматки. До місця події підоспіс В. В. Дюнов і замість того, щоб виручити косуль, вистрелив в одну з них.

Оскільки всі розуміли, що це браконьєрство, вирішили м'ясо не здавати, а зварити з нього шурпу. Хіба це не вмість корисного полювання? Тушу доставили на тракторну бригаду колгоспу імені Леніна і, поки кипіла навариста ю-

ка, продовжували полювання.

О 16 годині дружно сіли до столу. Запашна шурпа щедро приправилася спиртними напоями та розповідями про полювання. Внаслідок такої організації державі завдано збитків на суму 170 карбованців. А хто може підрахувати моральні втрати? Хотілося б, щоб на це питання відповіли керівники Світловодської організації Українського товариства мисливців та рибалок. Адже вона в першу чергу повинна турбуватися про охорону природних багатств та раціональне їх використання.

М. РАК,
інженер - мисливство-знавець обласного управління лісового господарства та лісозаготівель.

ЧИ ВИНЕН

АВТОМОБІЛЬ?

З кожним роком автомобілі дедалі більше забруднюють повітря. Особливо багато в атмосферу викидається димом і окисом вуглецю. Здавалося б, має вестися постійна робота серед водіїв за дотримання інших норм вмісту окису вуглецю у відпрацьованих газах автомобілів із бензиновими двигу-

нами.

Окремі водії, можливо, й не усвідомлюють тієї шкоди, що завдається навколишньому середовищу. Але нерівництво ремонтно-механічного (директор М. Г. Захарченко) і авторемонтного (директор В. І. Бабін) заводів міста Олександрії мали б це добре знати. Але автомобілі, що виходять з ремонту, навіть не перевіряються на вміст окису вуглецю у вихлопних газах. У господарствах, куди надходить підремонтвана техніка, тим більше цього ніхто не буде робити. Виявляється, що на ремонтно-механічному заводі навіть прилад для такого контролю, але ним ніхто не амів користуватися.

Одночасно на цих підприємствах було проведено перевірку на дотримання природоохоронного законодавства з інших питань. У авторемонтників в цьому аспекті справляють непогано, зате на ремонтно-механічному немає навіть відстійника для використаної води; на території зустрічаються «малювничі» озера нафтопродуктів.

Хотілося б звернутися до директорів цих підприємств:

— Володимире Івановичу, Миколо Григоровичу, доки виробництва, якими ви керуєте, завдаватимуть такої шкоди природі?

М. ГАМОВ,
інспектор обласної інспекції по охороні природи.

«ПРИВІТ,
СЛІЗАРКА!
ГОЛУБА
НЕ ЧЕКАЙ»

Дивуються люди: «І що ото можна знайти в так голубах? Користі ніякої, а корми та догляд обов'язково потрібні».

Микола Єлізарович Кліменко до таких не належить. Для нього догляд за цими красивими та розумними птахами — приємність. Уже більше п'яти років він займається розведенням поштово-спортивних голубів, має їх більше восьми десятків. Господар може безпомилково розказати родовід кожного з них. Для інших — всі вони однієї масті, а він розрізняє. На шийках птахів красуються кільця. На них вказано порядковий номер, класу птаха, індекс клубу, а на іменному — навіть адресу та прізвище власника.

Ось наприклад, — бере Микола Єлізарович в руки одного птаха, — у серпні 1981 року записали ми своїх вихованців із Ленінграда. Один з наших товаришів відвозив їх туди. Ленінградські орнітологи чіпляли контрольний номер і випускали. Із десяти моїх голубів першим повернувся ось цей Беркут під № 10863. Всю відстань він подолав за тиждень. Четверо інших були в дорозі трохи більше. А шостий, якому на той час виповнилося лише рік, прилетів через місяць і два дні. Сьомому «поштарю» довелося довго пошукати по світу — рідну домівку він відшукав у серпні наступного року, побувавши в дорозі рік і три дні.

Це не єдина подорож, яку Микола Єлізарович відправляв птахів. Вони побували і в Москві, і в Києві, і в Білгород-Дністровському Одеському області.

Іноді дехто сумнівається в орієнтаційних здібностях голубів. Таким людям М. Є. Кліменко дає пташку, щоб вона принесла будь-яку записку від недовірливого корреспондента. У записках різне пишуть. Але частіше всього жартують на зразок: «Привіт, Єлізарка! Голуба не чекай». Коли ж листом приходить відповідь, сумніви розвіваються.

Є у Миколи Єлізаровича голуби-рекордсмени. Ними він особливо пишається. Ось наприклад, Багдєр за № 20179 у 1982 році налітав 3626 кілометрів за маршрутами: Світловодськ — Новоукраїнка, Білгород-Дністровський — Новоукраїнка, Мінськ — Новоукраїнка. Побував він того року і на XVIII міжнародному конгресі орнітологів у Москві.

Іноді до голубина поштовку Денабрівців, 19 у Новоукраїнці прилітають гості — також переважно поштово-спортивні голуби. Одного разу завітав навіть голуб із Румунії. Обов'язок голубовода нагодувати птаха дати йому відпочити і випустити на волю.

Кли ж над подвір'ям Миколи Єлізаровича кружляє яструб в повітрі підіймається зграя голубів. Поодинокі вони бояться хижака, зате гуртом сміливо відганяють його від обійстя.

Уже п'ять років у Новоукраїнці існує клуб голубоводів. Його незмінним головою є М. Є. Кліменко. За активне співробітництво з учасниками всеукраїнської голубоводівської секції клубові індекс 06. Це свідчить про те, що він один із кращих на Україні.

В. АФАНАСІЄНКО,
М. Новоукраїнка.

Андрій Ісидор Баламути

(Продовження. Пис. у газеті за 22. 27 січня, 3 та 9 лютого ц. р.).

...Іспити він склав відмінно. Таня теж, хоча не коштувало їй значно більших зусиль. На випускному святі у восьмичасову знову була веселою. Вадим ледве встигав стежити за нею. Підійти не наважився на очі у вчителів, учнів, батьків. Тримався осторонь класу, сподівався на щасливу нагоду зіткнутись віч-на-віч. Готувався сказати їй швидко й багато — щоб зрозуміла все. Наприкінці, з відчаєм збагнувши, що Таню забере додому мати, рвонувся наперед, коли дівчина підходила до подруг. Вона не дала йому й слова промовити, відречено дивлячись кудись перед собою:

— От бачиш, як вийшло. Сама не знаю, відки він узявся...

— Хто? — видихнув Вадим.

— Якийсь цибатий, рудий, я його вперше бачила. Гидкий такий, очі ховав, а сам...

— Що? — уперся поглядом у зіщулену постать.

— Знає про тебе, про нас. Пропонував дружбу, — хлопець побачив, що Таня може заплакати. Він зненацька шарпнув із себе піджак, з кишені під нош сипули монети. Пагинаючись, сказав змовницьки:

— Допоможи позбирати.

Дівчина присіла поряд. Він ухопив її за руку, владно наказав:

— Заспокойся, розкажи.

Таня заспішила, ковтаючи сльози:

— Із дружбою набивався, казав, що в одній школі вчитимось.

— А ти? — несамовито стиснув їй руку Вадим.

— Я — одкоша йому. Сказала, щоб і не мріяв.

— Таню, — у хлопця розпирало груди. — Ти молодчина.

— А він сказав: усе одно. І ще, — вона з острахом зазирнула йому в очі, — погрожував, ультиматум висував — або я згоджусь, або вони...

— Ого, навіть вони, — удавано розширив очі Вадим. Вигляд Тані повернувся йому впевненість, швидше хотілось заспокоїти її. Хлопець устиг подумати, що коли б це було не на шкільному подвір'ї, а в тому старому саду, він би спробував пригорнути Таню.

— Не смійся. Він погрожував погано.

— Тобі? — напружив м'язи Вадим.

— Ні, — коротко заперечила дівчина і завагалась.

— Кому ж?

— Що це ви перешіптуетесь? — пролунав над ними стурбований жіночий голос, і Вадим одразу впізнав Людмилу Павлівну, секретаря виконкому сільради.

— Вадим гроші розсилав, — підвелась донька.

Матір Таню він упізнав би й спросоння серед ночі. Підозріло оглядаючи їх, мати помітила кілька монет і, мабуть, повірила, але не відійшла.

Вадим звівся, вп'явся запитальним поглядом у Таню розпашіле лице.

— За мене — тобі, — ледве чути показала дівчина і пішла — гілка, незалежна. Вадим знав: той вигляд для матері. Йому стало радісно і трохи тривожно.

Повертався додому — повторював: «За мене — тобі...» Ну, хай за неї. Він згоден. Хто ж цей рудий? Нічого дивного — міркував собі, — дві Степівки. Стара й Нова — майже дві тисячі дворів. Десять на околиці живе, значить. Але ж Таня — мов непокінчена принцеса. «Принцеса», — проспівав тихенько і засміявся.

Та скоро йому стало не до сміху. У Будинку культури після кіносеансу до Вадима підійшов шмаркач, інакше не скажеш, і прощив зневажливо:

— Хочеш жити — не крутись під ногами.

Вадим сторопів. Дати по шиї? Навкруги ж люди. Аж затинаючись від обурення він з гідністю відповів:

— Відійди, на ший частуплю. — Розмашисто ступив крок, навмисне зачепивши ліктем нахабу, і той відскочив убік. Лише тоді Вадим помітив ватагу хлопців, яка спостерігала цю сцену. Рудого серед них не було. З піднятою головою Вадим пройшов повз них і став наспівувати сучасну мелодію. Тиша за сценою була підступною.

Від матері не вдалось приховати збентеження. Він хотів мовчки лягти спати, але вона наполягала:

— Що трапилось? Подивись мені в очі...

Батько теж не попросив залишити сина у спокої, як це робив у таких випадках. Навпаки, мовчазно підтримував тривогу матері. Вадим не вмів обманювати, не захотів викручуватись і цього разу. Про подробиці не розповідав, сказав лише, що якась брудна компанія шукала пригод, довелось відшити «підсадну качку». І все. Батько розхвилювався не на жарт. Промовив ніби сам до себе:

— Це не до добра. — І не знав, куди подіти єдину думку. — Що ж вони хотіли? — Підвівся, похитав по кімнаті, зупинився навпроти сина. Вадим теж хотів устатися, але батько жестом дозволив: сиди.

(Далі буде).

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ЗІ СКЛАДНИМИ РОЗРАХУНКАМИ УСПІШНО СПРАВЛЯЄТЬСЯ МІКРОКАЛЬКУЛЯТОР «ЕЛЕКТРОНИКА МК-45»

Мікрокалькулятор «Електроника МК-45» надійний в експлуатації, зручний в користуванні, дає можливість виконувати операції з числами в діапазоні від 10^{99} до $9,9999999 \cdot 10^{99}$.

«Електроника МК-45» виконує такі операції:

арифметичні дії, вирахування логарифмів, антилогарифмів, тригонометричних функцій; дії з дужками; вирахування факторіалу; піднесення до степеня; вирахування обернених величин; добування кореня; операції з пам'яттю.

Живлення — 220 в;

Габарити — $241 \times 185 \times 77$ мм;

Потужність — 7 вт;

Оптова ціна — 81 крб. 50 коп.

Рекламне агентство
Московського виробничого
комбінату торгової реклами.

Зам. 10.

КІРОВОГРАДСЬКЕ СЕРЕДНЄ

МПУ № 4

оголошує набір учнів, які мають середню освіту, для набуття спеціальності:

контролер матеріалів, металів і виробів.

Строк навчання — 6 місяців.

Приймають юнаків і дівчат. Учні одержують стипендію.

Початок занять 1 березня.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Жовтневої Революції, 20. Тел. 7-05-61, 7-25-91.

ДИРЕКЦІЯ.

Зам. 12.

ЛІЧИТЬ «ЕЛЕКТРОНИКА МК-44»

Мікрокалькулятор «Електроника МК-44» виконує:

чотири арифметичні дії;

добування квадратного кореня;

піднесення до степеня;

операції з використанням реєстрів пам'яті.

Мікрокалькулятор проводить вирахування з константою, процентів, скидок, надбавок, обернених чисел.

Три реєстри пам'яті забезпечують виконання розрахунків з проміжним нагромадженням в одному реєстрі.

У мікрокалькуляторі передбачено одержання результатів вирахувань із точністю до двох або чотирьох знаків після коми.

Живлення від мережі змінного струму напругою 220 в, габарити $241 \times 183 \times 77$ мм.

Ціна — 120 карбованців.

ЦЕНТРАЛЬНЕ РЕКЛАМНЕ
АГЕНТСТВО «РЕКЛАМА».

Зам. 11.

ЕКОНОМТЕ СВІЙ ЧАС, КОРИС- ТУЙТЕСЯ БЕЗГОТІВКОВИМИ РОЗ- РАХУНКАМИ ОЩАДНИХ КАС!

Щомісяця ви звертаєтесь в ощадну касу, щоб внести плату за квартиру, електроенергію, газ, телефон, утримання дитини в дитячому садку. У дні масової плати в ощадних касах утворюються черги, в яких втрачається багато часу.

Щоб уникнути цього, радимо користуватися однією з послуг ощадкас — безготівковими розрахунками. В цьому разі вам не треба відвідувати ощадкасу щомісяця, а лише дати ощадкасі доручення.

За вашим дорученням ощадкаса перера-

ховуватиме з вашого особового рахунку по вкладу до запитання в зазначені вами строки платежі на користь будь-якої організації протягом кварталу або й надалі — до відміни доручення.

Можна дати доручення й на перерахування будь-якого платежу одноразово. Таке доручення можна переслати поштою.

Бланки, потрібні для довгострокових і разових доручень по безготівкових розрахунках, вкладник може одержати в будь-якій ощадній касі.

КОРИСТУЙТЕСЯ ПОСЛУГАМИ ОЩАДНИХ КАС!

Управління Держтрудоощадкас області.

Зам. 5.

ШАНОВНІ КІРОВОГРАДЦІ!

У святковому залі будинку побуту «Інгул» відкриваються курси молоді господині. Курси працюватимуть по четвергах та п'ятницях з 18 год. 30 хв. до 20 год. 30 хв.

Курси бальних танців — по понеділках та середах:

I група — з 8 год. 30 хв. до 10 год. 30 хв.;

II—III групи — з 16 год. до 19 год. 30 хв.

Щовівторка о 19 год. у святковому залі будинку побуту «Інгул» влаштовуються вечори відпочинку «Будемо знайомі». Якщо ви бажаєте приємно провести час у колі друзів, відпочити, потанцювати, ласкаво запрошуємо!

Дирекція фірми побутових послуг «Райдуга».

Зам. 13.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

БК 06134.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Індено 61103.

Обсяг 0,5 друк. арк. Зам. № 72.

Тираж 55 500.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.